

אור לארבעה עשר

מסורת הש"ס

(א) כִּרְמוֹתַי: עֲדֵי שָׁרֵי
 מִיָּיִם, (ב) וְלִחְסֵהֶם, (ג) וּבְחֵסֶה
 מִיָּיִם, (ד) וְעַשֵּׂה מִשְׁמֵרִים,
 (ה) שְׂאֵרֵם, (ו) וְיִזְחַל מִן:
 הַיָּד, (ז) בְּיָמָהּ וּבְנֶגְדָה
 מִיָּמִינָהּ, (ח) וְנִגְעִילָהּ מִתְּחֵלָה
 וּמֵאַחֲרָיֶהּ, (ט) וְקָטַן: וְעַשֵּׂה:
 יִזְחַל מִן: הַדְרִים מִטֵּי: מִן:
 מִיָּמִינָהּ מִן: חֶק, בִּצְרֵי יָד.
 בְּמִצּוֹת קָן: בְּבִרְכּוֹת יָד.
 מִזְבֵּיחַ, (ט) וְיָפִי כְּמִי
 הָיוּ מִן שְׁקִירִין לְמוֹמָה
 מִן: מִכּוֹר הַשִּׁיבּוּר כִּי אֵלֶּי
 וְלֹא יִגֵּה שְׂבִיב אֶשׁוּ (אִשׁוּ)
 עֲדֵי, (ב) וְיִזְחַל מִן:
 וְיִזְחַל מִן: בְּיָמָהּ יָד: קָן:
 כְּמוֹתֵי, (ג) סֶה: גִּישׁוּ:
 מִיָּמִינָהּ, (ד) כִּסְדָּה:
 מְחֻסֶּה, (ה) וְיָפִי מִיָּמִינָהּ
 וּמֵאַחֲרָיֶהּ, (ו) כִּרְמוֹתַי, (ז)
 וְיִזְחַל מִן: (ח) מִשְׁמֵרֵי
 (ט) מִשְׁמֵרֵי

תורה אור השלם

1. ביום ובהם יאכל
וממקרת והתורד דע יום
השלישי באש ישרוק:
ויקרא ו י ט
2. התורד מבושר חזק
ביום השלישי באש
ויקרא ו י ז
3. מן הבהמה אשר הורגו
ונמן הבהמה אשר איננה
טורה וכן העוף וכן
אשר רמש על האדמה:
בראשית ו ח
4. כי יזהר בך איש אשר
יחזק טורח מקרה
ליקח וקצא אל מחוץ
למקומו: יבא אל תוך
המקרה: כרבים י
5. ולא ידע ביום שאל
אמר מקרה הוא בלתי
טורח הוא כי אל טורח:
שמואל א כ
6. כי יאלץ ענף פך
ותברר לשון ערומים:
איוב ט ו
7. ישר לבי אמר ודעת
שפתי כירור מלל:
איוב ג
8. ותקם רבקה וגערתיה
ורבבנה על הגמלים
ותלכנה אחרי האיש
ויקחה העקב את רבקה
בראשית כ ו
9. ויחזק משה את אשתו
וגניו וירבבנה על
הקמח ושבע ארצה
מצרים ויחזק משה את
משה האלהים דע
שמות כ

גליון הש"ס

גמ' שהרי עקם הכתוב.
עי' מדרש רבה ר"ש פ'
אמור:

רבינו חננאל

ועוד יש משנה אחרת כי
אבר אורתא הוא, דתנן
בכריתות פ"א המפלת
לארץ שמונים ואחד ב"ש
פוטריין מן הקרבן וב"ה
מחייבין כ"ה פירוש ילדת
נקבה שטבלה אחר י"ד
ושמשה ותעברה והפילה
לילי שמונים ואחד, כלומר
שכלו פ' יום ימי טוהה,
ובמבוצא פ' בלילי לא י"ד
יום פ"א הפילה, ב"ש
פוטריין מן הקרבן על זה
הנפל שהיו אומרים הקרבן
הוא מבצא על ידיה

המפלת אור לשמונים ואחד. בזכריותו צפרק קמא. דקיימא לן^א זאת תורת היולדת^ב מלמד שמציאה קרבן אחד על ולדות הרבה יכול שתביא על הלידה שלפני מלאות ועל הלידה שלאחר מלאות קרבן אחד ולא יותר תלמוד לומר זאת שאם ילדה לאחר מלאות כגון שטבלה לסוף שבועיים של נקבה ונתעברה והפילה אם תוך מלאות הפילה נפטרת בקרבן אחד ואם לאחר מלאות הפילה כבר נתחייבה בקרבן הראשון קודם לידה שניה ולבסוף מלאות של לידה שניה תביא שתי קרבנות. ואם הפילה ליל של כניסת שמונים ואחד שכבר עברה מלאות שלה אבל עדיין אינה ראויה להבאת קרבן שאין קרבן נשחט בזילה: **זים הלל מחייב.** שתי קרבנות דלמא מלאות קרינא שיה זבית שמאי פלטרין אותה בקרבן אחד כדמפרש טעמיהו: **מאי שנא אור שמונים ואחד מיום שמונים וא'**

הלא אחם מודים לנו שאם לא הפילה הלילה והפילה למחר שחייבת אף כשפילה אור לשמונים ואחד תמחייב שהרי לכל דבר זמן היום והלילה שום: אם שיום לו לטומאה לא ישוה לו לקרבן. בתמיה. עווד ראה אחרת להדאיל וסוה לו לטומאה שעד שקיעת החמה של שמונים דמיה טהורים ואם תראה לאחר שקיעת החמה דמיה טמאין כאלו היא רואה למחר ולמה לא ישוה לו אף לקרבן שכשם שאם תפיל למחר תמחייב כך תמחייב על הוולד של לילו. ותשובה בית שמי אמרם כריתות [א] היא שניה לא לאם אחרת ביום שמונים ואחד שכן יאמה לשעה הראויה להביא בה קרבן לפיכך נתחייבה בקרבן הראשון וסוד אין לידה השניה נפטרת בו תאמרו בתפלת אור לשמונים ואחד שלא יאמה מידי וולד הראשון לשעה הראויה לקרבן והדמים שאחם אומרים אין מוכיחם שהרי הפילה מוך מלאות דמיה של לידה טמאין ופטורה מן הקרבן: אור לשלישי. לאור כניסתו של שלישי. ה"ג גרסינן אור לשלישי ואשלמים קאי בדמידי זהו ביום וזככם יאכל וממחרת וזה לשורפו ולקרבן של שלישי יכול היא נאכל ליל שני: ואחם נאכלים ביום אחד. מודה דלמידי ביום הראשון

יִכְלְסוּ וְשִׁלְמוּם נִכְלְסוּ לְשֵׁי יָמִים מָה
לְהֵלֵךְ לֵילָה אַחֵר הַיּוֹם דְּכֻמְבִּי צְגוּסִיָּה
דְּקֻרָא לֹא יֵיחַ מִמֶּנּוּ עַד בּוֹקֵר כֹּל
הַלֵּילָה אוֹכֵל לֶכֶן פִּסְסָה לֶכֶן פִּתּוּמִיו
מִמֶּנּוּ עַד בּוֹקֵר (שְׁמֹת יצ״ו) אִף כֵּן לֵילָה אַחֵר הַיָּמִים הַכְּמוּסִים זֶה: פ״ו וְ

להלן סיכום לאכילה שריפה. כשכלה זמן אכילתו מתחיל זמן שריפתו כדל ערביה כדאמר ישרף בילה: תלמוד לומר. וזו את אהרן ביום הש לא איירי בזמן אכילה אלא בשריפה להורות שביום הוא נשרף ולא נגיה: מאי טעמא לא בני לילי. כדנא דבי שמואל. ומשני אלישנא מגונה. לאו משום דלילי דבר מגונה הוא ודא ור' יוחנן ע"כ לוי ונקי: אלא משום טעור. ולא כמיב הבהמה שטעמיה אי אורחיה שיש עשרה אומיות. ואע"ג דבאורייתא כתיב טמא שני אורחיה ליה למיכתב איש טמא וכי נמי משוית לטהור חסר ו' איכתב עיקום לא חסר הוא: כי אמר מקרב. טמא הוא לכבוד ולשמוק ויש כאן ע' (סס) או על הכלי אשר היא יושבת לפי שאין הגון להאכיר ריבוי כלישן ערומים. מזהו עליך כך: צור מללו. ל' נקי ומצורר: מאי ואומר: מורה הקפדה בלשונה שיאחזה מפי הצבורה ואל תחמיס במשהו ובכח צותרי לשון הס: משום שיעתוסא דגמלים. שהוא גבוה ומתאיר

פ"א נתחייב בקרבן הלידה וכל מה שהיה מקודש חייב עליה אותו הקרבן. פירוש זה הוציאנו מן הפסוק: "והיה חייב עליה אותו הקרבן". פירוש זה הוציאנו מן הפסוק: "והיה חייב עליה אותו הקרבן". פירוש זה הוציאנו מן הפסוק: "והיה חייב עליה אותו הקרבן".

פרק ראשון פסחים

۱۰

עין משפט
גד מצוה

ז א מ"י פ"א מהלכות
מחוסרי כפרה הלכה ח
סמ"ג עשין ר"ח:
ב מ"י פ"י מהלכות
מעשה הקרבנות הל' ו:
ג מ"י פ"ט מהלכות
פסולי המוקדשין הלכה
ז:

מ"ד מ"י פ"ב מהלכות
תפלה הלכה ז' ופ"ב
הל' תשובה ה"ז טור
א"ח ס' תרי"ט]:
ז' ה' מ"י שם הלכה ד'
טו"ש"ע א"ח ס' תרכד'
סעיף א':

מוסף רש"י

ממפלת אור לשמונים
אחד. שילדה נקבה, לאור
 "א" שסבתה רחיה למחר
 הפילה
 הבטיח כפרתה,
 ברייתו (י) בית שמאי
 וטורטין מקרבן.
 מלאת
 "אע"ב דלאחר מלאת
 הוציל ולילה הוא
 יצאה שעה רחיה
 קרן, לילה
 זמן ממושך
 דכתיב ציון
 הלכן לענין קרבן
 מלאת דמי (שם).
 פ"א
 שנה אור
 פ"א
 חייבת
 אם שירה לו
 (שם).

[illegible]

מוסף תוספות

לומר דאין גשרף לאור
 וליש. מוס' ד"ס. א. דכי
 ידעו דהתם לילה אחריהן
 מוס'ק לאליה חרופה,
 כי נמי בשלמים. מוס'
 שאין מביאין קדשים
 בבת הפסול. מוס'
 גלוהו. ועין מוס' הדל"ס.
 ד עק ש"ס ז'. מוס'
 ד. אם לא שרפו
 ימים. מוס' ה. ה. מוס'
 זאין כן המרשב שמגנו
 ורש למשוא וענין כיבוש
 גדים. מוס' ו. וכלה
 איכא דינא בהדיה. מוס'.
 שהיו בזה קראו מרכב
 חבב מרכב בהדיא
 בקרא. מוס' הדל"ס.

יבינו חננאל (המשך)

ונשחטין ובלילה ומחר,
ביום שחשך נאסר
ואכלתן הייתי אומר
ביום ישרף, ולא בלילה.
אז שמע דתנא דבי שמואל
קרי ללילה אור, ואמרין
אז סגיא תהוה, וכדאמרין
טהורה שהן י"ג אותיות,
טוטמאה. ש"מ כי כן הדין
כב, שנאמר. וכל המרכב
זה מרכב, והכל הזה
ישוה שח, אבל מרכיבת
ר רכיבה, אין עליו כלום.

אם שיהו לו לטומאה. חזרו ב"ה מזה הטעם מתשובתם של ב"ש וטעמיהו דמתניא פ"ק דכריתות (דף טז.) או לכת לרבות אור לשמונים ואחד: **תלמוד** לומר ביום. מימה אמאי אליטריך עד יום מופקו ליה דאינו נאכל אור לשלישי מדאליטריך ביום^א דאי ס"ד דנאכל פשיטא דלינה נשפעת צאותו לילה דתיפק לאכילה שריפה^ב ויש לומר דאי לאו עד יום ה"א נאכל^ג ואליטריך ביום למעוטי שלא יסרף לילה של אחרי ק"י: **שהרי** בוב קראו מרכב וכו'. מרכז ומושב אין לינו שזה דנוגע במרכז אין טעון כצום בגדים כדמוכח בתורת כהנים וצריש מסכת כלים^ד והשתא קשה לרי"י היכי קאמר דבאש קרוי מושב אם ר"ל אפי' אורף שיש לו קרן מרכז אף באשה שינה הכתוב לקרותו מושב לדבר דרך כבוד דהא לקמן משני משום ציעמותא דגמלא אורחא הוא אלמא לשנות הדבר ממה שהוא אין לכבוד דרך כבוד^ה ונראה לרי"י דהפ"י ובאשה קראו מושב מרבויה דקרא דמושב דהכי איתא בתורת כהנים אשר היא יושבת עליו זה מושב כלי זה מרכז ליעמוד הכתוב כמו בשלשון נקיה שלא כתבו כדקרא^ו כפי צד:

כל

תא הוא שמע מינה תא שמע^א יאור של יום הכפורים
שחרית מתפלל שבע ומתודה במוסף מתפלל שבע
ל שבע ומתודה^ב בערבית מתפלל מעין שמונה עשר
מר משום אבותיו^ג המתפלל שמונה עשר שלימות מפני
החונן הדעת אלמא אור אורתא הוא שמע מינה תא
אל לילי ארבעה עשר בודקין את החמץ לאור הנר
אלא בין רב הונא ובין רב יהודה דכולי עלמא אור
מר כי אתריה ומר כי אתריה באתריה דרב הונא קרו
הודה קרו לילי ותנא דידן מאי טעמא לא קתני לילי
קט וכדר' יהושע בן לוי דאמר ר' יהושע בן לוי לעולם
ה מפיו^ד שהרי עקם הכתוב שמונה אותיות ולא הוציא
מר^ה מן הבהמה הטהורה ומן הבהמה אשר איננה
תשע שנאמר^ו כי יהיה בך איש אשר לא יהיה טהור
עשר וי"ו דטהור רב אחא בר יעקב אמר שש עשרה
הוא בלתי טהור הוא כי לא טהור תניא דבי רבי
אדם בלשון נקיה שהרי בזב קראו מרכב ובאשה קראו
לשון ערומים ואומר^ז ודעת שפתי ברור מללו מאי
מילי בדאורייתא אבל בדרבנן לא תא שמע ואומר
כי תימא הני מילי בדרבנן אבל במילי דעלמא לא
ברור מללו ובאשה לא כתיב בה מרכב והכתיב
ותרבננה על הגמלים התם משום ביעתותא דגמלים
קח משה את אשתו ואת בניו וירכיבם על החמור התם
משום

אמר והנותר עד יום צדוד. שהוא יום ממחרת אכול ולא משתחשך: **ב** [א]סן והנותר ממנו עד צקר באש תשרפו: **אף כאן.** זמן אכילתו כלה **שי** באש ישרף. כאן לא נאמר עד יום אלא ביום משום דהאי קרא **יילה** וקרא ללעיל בקדושים תהיי: **באפים** דרב הונא קרו. לאורתא **ליליא** קא מיהדר שמונה ודרך נקיי הדעת לספר בלשון נקיה: **דבר** למתא איתמר ומהיו שמעינן מינה לשון חכמים לחזר אחר לשון נח **שמונה** אותיות עקב הטמאה חמש אותיות אן אפר אינה טעורה **ד** רובתא ללמדך לחזר עד לשון נקיה: **אשר לא יאמר טבור.** הוה **שע** שהרי שמים עשרה יש וטמא אינו אלא שלש: **ו' דעבור.** דהא **ים י"ו** אותיות: **בוצ.** תביב (ויקרא טו) וכל המרכב אשר ירכב ובאשה פיסוק רגלים באשה ואע"פ שהמרכב והמושב שוין בשניהם: **ובפחד** מה לו ואומר הא נפקא ליה מקמא: **ה"ק ובי סימא** ה"מ בדאורייתא. **אין** להקפיד על לשונם: **ס"ט ובפחד לשון ערומים.** שמענו שהערומים תפול אורחה דאשה לרכוב כדי שמהא מחוקת בו בידים ורגלים: **משום**

[illegible]